

בחופשה

מתחת לזר ודקר את אשתו- כשפניה שר תתים דם ירדה מן המטה, צחחה בכל כוח: "געחאלד! הצילו!" היא חמקה לאורך הקיר, סובבה את המיטה, בין המטה לבין השולחן, פנתה לעבר הדלת. אך לפני שהצליחה להגיע לדלת, היתה צריכה לחלוף על פני בעלה, שישב והמתין לה בסכין שלופה, מצידו הוא של המיטה. מבלי לחשוב הרבה, רצה בבהלה במסחחיו ורוע ממנו. הוא הרים את ידו שנית, כיוון את סכיניו אל צווארה, ודקר. כאן אירע נס, שהציל את חייה. בנס הקטן, יוסף בן ה-11, שמע את צעקות אמו. הוא פתח את הדלת המפרידה בין שני חדרי הדירה, מצא את עצמו מול ידו השלופה של אביו. בלי היסוס ניסה לאחוז את הזרוע המורמת. כוחו הפעוט הצליח רק להטות את הסכין ממסלולה הרציחני; הלהב רק שיפשף את הצוואר. לולא הוטה 3-2 סנטימטרים, היה ננעץ בצוואר.

★ ★ ★ דם כרימור-רשחר

ר' אשה יצאה לחצר. "הצילו! הצילו!" את הילדים! צחחה בדמיוני שחר. השכנים יצאו לחצרותיהם, ראו את הדמות שותתת הדם — ולא העזו להתקדם. לפתע הושלך הס בבית. קולות הילדים נדמו. "חשבתי שרצח גם אותם", התחרטה האם, "אמיתי לשכנותי: נחמה, הרגי גם אותי. הוא גמר עם הילדים!" לבסוף גערה אחת השכנות בגברים הנחרדים: "לכו להועיק אמבולנס ומשטרה!" שכן זקן מצא את העוז להיכנס לדירה. הוא מצא את הילדים מר גיעים את אביהם, מנסים להוציא מידיו את הסכין. "עכשיו כבר נקמתי!" מילמל האב. הוא נלקח על-ידי המשטרה; האם נלקחה לטיפול רפואי. קרובת-משפחה עברה לגור עמו. עד אשר יתאוששו מן ההלם. אלא שרות-הרפאים לא עזבה את הבית. למחרת ההתנפלות הופיע שוטר בבית, הודיע לא שה הפצועה כי לקח את בעלה למוסד הסגור בבתי-לשם החזקה בשמירה. "לא היה שם מקום", בישר השוטר, "החזרתי אותו לשלוותה".

האשה הרימה קול צחחה. אם לא קיבלתי שבץ-לב בריב-מקום, סיפרה אחרי-כן, "אינני יודעת מדוע" היא קראה לקרובות: "קחי את הילדים, אני בורחת מכאן!" רק בקושי הרגיעו אותה, הסבירו כי עתה לא יוכל בעלה לצאת באופן חופשי מן המוסד. אולם היא סירבה להירגע. "אני מפחדת", מילמלה, "אני מפחדת פחד מוות. הוא כבר יצא פעם אחת — מי אחראי שלא יצא פעם שנייה?"

בית-החולים בו עובדת אשתו. שלושה חודשים נמשך הטיפול בבעל חולה-הקינאה. הוא שוחרר בדיוק בערב בו נערכה חגיגת הבר-מצוה של בנו הבכור. אלא שהרופאי היה שטחי בלבד. כעבור ארבעה חודשים החל שוב למלמל לעצמו ולש-קוץ בהירהורים קודרים. פעמיים-שלוש אף ניסה להתאבד. כל בני המשפחה הילכו על בהונות רגליהם, עמדו על המשמר יומם ולילה לבל ישלח יד בגופו, או באשתו. עד אשר התעלף בעבודתו ולא היה מנוס אלא להחזירו לבית-החולים. אשתו חתמה על הטופס הדרוש במקרים כאלה, והבעל הוכנס לבית-החולים. כי היה ברור, שבהיותו בבית סיכן את חייה של אשתו.

שלחתה הינו מוסד פתוח. בכניסה הראשית יושב אמנם פקיד, השואל כל אחד לאן הוא נכנס או יוצא, ורק לאחר שלחץ על כפתור נפתחת הדלת לגן המוסד. אולם במרחק 50 מטר מן הכניסה הראשית נמצא שער רחב, הנפתח אל אותה גינה. שער זה פרוץ לרחחה, ואין שומר עליו. כל חולה או מבקר יכול לצאת ולהיכנס מכאן כרצונו. אך לבעל המאושפז לא היה צורך להסתלק ללא-רשות: הרופאים הרשו לו לבלות את סוף-השבוע בביתו — ובזאת הוקל עליו לבצע את המעשה שאיים בביצועו פעם אחת.

★ ★ ★ נס מן החדר הצדדי

סיפרה האשה: "הוא בא כרגיל בשבת האחרונה, בשעה עשר. בדיוק לקיתי בדלקת-ריאות ושכבתי במיטה. הוא עזר מעט בבית, אבל ניכר בו חוסר-שלמה. למחרת כבר היה צריך לשוב לבית-החולים, ולטיפול האינטנסיבי שם. אבל מאחר והייתי חולה, ביקש אישור מרופא קופת-החולים, כי היה עליו להישאר אתי ולעזור לי. ואמנם, עזר בכל דבר: הכין אוכל, סידר את הבית. אבל בערב, שוב תקפה אותו עצבנות. יעצתי לו לשוב למוסד, כי לא רציתי אותו במצב כזה בבית. הוא התעקש: בשום אופן לא יעזוב אותי."

"שכבנו לישון בעשר בלילה. כעבור חצי שעה, כאשר קם הבן הבכור ללכת לבית-השימוש, העיר הדבר את בעלי. גם הוא קם, נכנס לבית-השימוש וחזר למיטה. מבלי שאשיג בכך, דחף מתחת לזר שלו סכין חדד מאד, בה היה מגלף עץ. לגבי האשה, היה זה ליל-זוועה. היא פחדה לזוז, התאפקה מלהשתעל פן תעורר את בעלה העצבני. בארבע לפנות בוקר, ללא כל סיבה הגיונית, שלף את הסכין

האלמנה שמעא יעיש (50) מקוננת על מות בעלה שלום, שנרצח בידי בנם בן ה-17. לידה יושבת בתה הצעירה ביותר. במשך שנים איים הבן לרצוח את אביו, עד שהוכנס למוסד לחולי-רוח. אולם לבסוף הצליח לברוח ולבצע את זממו.

הרופא קבע כי האיש יוכנס למוסד כעבור שבועיים. בינתיים חזר לעבודתו ולמשפחתו.

★ ★ ★ אישפוז במוסד פתוח

לפי בוטנים אלה לא עברו בשלום הבעל המשיך למלמל לעצמו, הילך קו-דר ואימתני. ביום הכיפורים, בשובה מת-פילת יזכור לזכר משפחתה שנשפתה בפ-ליו, שכבה האשה לנוח עד שעת תפילת הנעילה. לידה שכב בעלה. אך גרומה האשה, פנה אליה בעלה ושאל: "ישנה?" היא ענתה: "כן", והתכוננה להמשיך לישון. ברגע זה הנחית על לחיה סטירה מהממת. היא החלה בוכה ומתייפחת, ובע-לה ביקש ממנה סליחה, התנצל בבכי כי לא היה אחראי למעשה שעשה.

היה ברור עתה כי מצבו הנפשי של הבעל מחמיר והולך, וכי יש להעבירו לטיפול רפואי ללא דיחוי. ואמנם, למחרת הוכנס לשלוותה. אחרי התערבותו של מנהל

באגרוף, סיפרה, "אבל מיד הרגשתי משהו חם על הפנים. חם וסמיך. דם. בידו של בעלי ביצבץ להב של סכין. הוא הניף אותו שנית, לגמר את אשר לא הצליח בראשונה. אידה חשה כאב, בהלה — אך לא הפ-תעה. כי מזה למעלה משנה גרה בכפיפה אחת עם צל המחת. בקיץ שעבר יצאה לה-ראה בנתניה, הבראה שהיתה דרושה לחל-סין לאשה בת ה-38 העובדת במשק של בית-החולים בכפר סבא. האשה הרזה וה-ממושקפת חזרה לביתה כתום עשרת ימי חופשתה, וכעבור יומיים הופיעה שם רוח-הפורענות. "בגדת ביו" צווח בעלה, המב-גר ממנה 17 שנה.

לשוא היו הכחשותיה של האשה; לשוא הציעה כי בעלה יסע לבית-ההבראה וישאל שם אם היו זה יחסים כלשהם עם מישתה. לשוא נשבעה כי היתה נאמנה לו מאז הת-חתנו לפני 13 שנה, בברמיניה.

הבעל הילך כשהוריו בביתו. הוא היה חר-זר מעבודתו בנגריה, מדבר אל עצמו, רר-טן שוב ושוב: "בגדת ביו! בגדת ביו!" בבר-קר היה אומר לאשתו: "היברת בשנתך, התמוטט. אשתו הזכירה במקרה מכר משר-תף מרעננה, שם גרו בעלותם ארצה לפני עשר שנים. הבעל צעק מיד: "וזהו זה! המאהב שלך!" והחל משתעל ויורק דם.

★ ★ ★ גרין מחודר בנגריה

הרופא התורן שהוועק קבע מיד, כי זוהי חזרה של מחלת-הריאות שהיתה לבעל לפני שנים אחדות. אולם הוא קבע גם כי הסיבה הפעם רגשית, לא גופנית. שלושה שבועות הוחזק הבעל החולה באותו בית-חולים בו עבדה אשתו. בשעת העבודה, לא היו השניים מחליפים מלה ביניהם. אחרי העבודה היתה אשתו ממהרת הביתה, מאכילה את שני ילדיה וחוזרת לשבת לצד בעלה. הסימן לאי-מנוחתו הנפשית ניתן כאשר ביקש סיגוריות. שש שנים לא עישן, ועתה חזר שוב אל הטבק. "מדוע?" שאלה אותו אשתו. "עצבים", השיב, וביקש כי ישלחו אותו לרופא עצי-בים. אך הרופאה שטיפלה בו לא ראתה צורך בכך. לבסוף פנתה האשה למנהל בית-החולים, גוללה בפניו את כל פרשת החשדות שקיננו בלב בעלה. הוא נסע מיד לשלוותה, מוסד לחולי-נפש של קופת-חולים במגדיל הסמוכה, סידר שהבעל הקנאי יתקבל שם לטיפול.

רופא שלחתה ראיין את האיש, שמע מפיו בין השאר, וידוי כי פעם השחין גרין בנגריה, כדי להרוג בו את אשתו. לבסוף נרתע, כאשר נזכר כיצד עמדה לצידו בעי-תות צרה ומתלה, וכי הינה אם לבניו.

הבן ותעלת המוות רחמים (7) מצביע על ה-מקום בתעלת הבתחון, בו צנח אביו ומת. במקום נשארו עדיין כתמידים וכובעו של הנרצח.

מקום הרצח במושב נורית, בעמק יזרעאל. עובדיה יעיש נגר את אביו אל מאחורי ביתם, דקר לרגלי ספסל זה. חתונו ובתו של הנרצח מצביעים על המקום.